

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 512/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], t. č. [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Elenou Divko, Gorkého 10/1, Skalica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na osobnú slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo 34/2017 z 18. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], t. č. [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn 5 Tpo 34/2017 z 18. mája 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým uznesením, ktorým krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0 Tp 9/2017-53 z 11. marca 2017, ktorým okresný súd rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby.

Sťažovateľ zastáva názor, že *«aj napriek tomu, že boli naplnené formálne podmienky väzby, pretože existuje uznesenie o vznesení obvinenia proti sťažovateľovi, ktoré splňa podstatné náležitosti, ale materiálne podmienky už všeobecné súdy neskúmali. Aby bolo možné obvineného držať vo väzbe, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojité materiálne predpoklad vzatia do väzby a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby.*

Odo dňa môjho vzatia do väzby a to dňa 08.03.2017 nedošlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k zadováženiu nových dôkazov počas mojej väzby, ktoré by neexistovali už v čase rozhodovania o vzatí do väzby)

V mojom prípade bolo neprimerane zasiahnuté do mojich základných práv, keďže dôvody väzby pominuli, pretože počas vyšetrovania a to 4 mesiacov, orgány činné v trestnom konaní nepreukázali žiadnymi novými dôkazmi dôvodnosť väzby a nepreukázali ani dôvodnosť obvinenia zo spáchania trestného činu, ktorý sa mi kladie za vinu, naopak sa opierajú o tie isté dôkazy, ktoré zadovážili pri vzatí do väzby.

Orgány činné v trestnom konaní nevykonali žiadne nové dôkazy, ktoré by ma usvedčovali z dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, čím dochádza k tomu, že dôvod väzby pominul a naďalej netrvá, čo musí súd skúmať počas celej doby väzby.

Ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru potom podľa judikatúry ESLP umožňuje obmedzenie osobnej slobody okrem iného aj pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu...

Náležitosti odôvodnenia uznesenia o väzbe upravuje ustanovenie § 72 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku, podľa ktorého sa uznesenie o vzatí do väzby musí odôvodniť aj skutkovými okolnosťami, o ktoré sa výrok opiera, čo znamená opísanie konania. skutočností alebo okolností, z ktorých súd, resp. sudca pre prípravné konanie dospel

k záveru, že je daný niektorý z väzobných dôvodov. V súlade s už citovanou judikatúrou ESLP k čl. 5 ods. 3 dohovoru je pritom nevyhnutné, aby tento opis nebol všeobecný alebo abstraktný, ale aby šlo o konkrétne konania, skutočnosti či okolnosti v určitom čase s určitým obsahom. Musí teda ísť o opis tých „konkrétnych skutočností“. ktorých existencia v zmysle predvetia § 71 ods. 1 Trestného poriadku reálne odôvodňuje existenciu niektorého väzobného dôvodu.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave nepovažujem za presvedčivo odôvodnené a neuvádza reálne odôvodnenie existencie väzobných dôvodov. Súd vo svojom odôvodnení uvádza, že dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku je daný z dôvodu, že nemám trvalé väzby na území SR a dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku odôvodnil tým, že som bol za obdobnú činnosť odsúdený na území ČR. Je pravdou, že v Českej republike som bol viac krát odsúdený, ale ani jedno trestné stíhanie nesúviselo s drogovou trestnou činnosťou, čím je zjavné, že súd si nesprávne overil dôvodnosť môjho väzobného stíhanie, nezaoberal sa podrobne skutočnosťami, resp. okolnosťami, na základe ktorých som bol vzatý do väzby a moje väzobné stíhanie je len založené na tom skutkovom závere, aby orgány činné v trestnom konaní mali zľahčené vyšetrowanie. To, že som užívateľom pervitínu, nemôže byť dôvodom na väzobné stíhanie a dôvodnosť podozrenia z toho, že zariadenie, ktoré som si uschoval u [REDAKOVANÉ] zakladá dôvodné podozrenie z výroby omamných a psychotropných látok. Orgány činné v trestnom konaní nedisponujú žiadnym relevantných dôkazom o tom, že som spáchal uvedený trestný čin a na dosiahnutie účelu trestného stíhanie je ľahšie väzobné stíhanie.

Poukazujem na to, ako som uviedol vo výpovedi, že moja totožnosť bola súdu hneď známa, pretože moja adresa v [REDAKOVANÉ] je aktívna, je to aj adresa pre doručovanie mojich písomností a je vzdialená od Skalice len 15 km. Teda z uvedeného je zrejmé, že by som sa neskrýval a nechcel by som sa vyhnúť trestnému stíhaniu, keďže som súdu uviedol adresu, kde sa zdržiavam momentálne a adresu na doručovanie, kde chodím pravidelne. Tento dôvod väzby by bol dôvodný, keby som nemal žiadnu známu adresu, keby som žil bez domova a nebolo by možné ma zastihnúť.

Obava, že budem pôsobiť na svedkov a mariť tak objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, poukazujem na to, že žiadneho kolúzneho konania sa som nedopustil a neexistujú konkrétne skutočnosti svedčiace pre záver, že na slobode budem

pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Dôvodnou nie je ani obava z toho, že v prípade ponechania na slobode by som pokračoval v trestnej činnosti podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, keďže drogy som na území SR nevyrábal a nijakým spôsobom som s nimi nenakladal za účelom predaja alebo distribúcie iným osobám. Nikdy predtým som nebol za takýto a ani iný trestný čin trestaný na území SR ani na území ČR, teda nemám kriminálnu minulosť a tieto dôvody väzby nie sú dôvodné.

Skutočnosti, ktorými súd odôvodnil výrok o väzbe, sú podľa môjho názoru abstraktné a hypotetické a tieto neodôvodňujú obavu z konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. poriadku.».

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol takto:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru... Uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.05.2017 sp. zn. 5Tpo/34/2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.05.2017 sp. zn. 5Tpo/34/2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- Eur, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 312,34 Eur, ktoré je povinný zaplatiť Krajský súd v Trnave na účet jeho právneho zástupcu - advokáta JUDr. Ing. Elena Divko, PhD..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 34/2017 z 18. mája 2017.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol najmä:

„... Obvinený je trestne stíhaný pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolu-páchateľstvom podľa § 172 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na skutkovom základe, že

██████████ si v presne nezistenej dobe, na presne neustálenom mieste, od doposiaľ neustálenej osoby zadovážil zariadenie na výrobu omamných a psychotropných látok a to bandasku s vypúšťacím ventilom, misa z jánskeho skla so žiletkou a plastovou sterkou, lievik, sklenená banka s hrdlom, sklenená naberačka, plechové puzdro so striekačkami, plastový hrnček, elektrický varič, tuhý podpaľáč, chirurgické rukavice a pláténé rukavice, pričom toto zariadenie si uskladnil v obci ██████████ u osoby menom ██████████ v spálni v perináku a predmetné zariadenie na presne nezistenom mieste a v presne nezistenom čase používal na výrobu omamných a psychotropných látok.

Napadnutým uznesením bol obvinený vzatý do väzby...

... Obvinenie bolo zadržanej osobe vznesené uznesením zo dňa 9.3.2017, ktoré mu bolo oznámené v ten istý deň a bol vypočutý v procesnom postavení obvineného.

Sudkyňa pre prípravné konanie o návrhu na vzatie obvineného do väzby rozhodla napadnutým uznesením dňa 11.3.2017 o 14.45 hod. (čas ukončenia zápisnice), pričom predtým obvineného vypočula v zmysle § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o formálne podmienky na vzatie do väzby, tieto boli splnené. Zo strany orgánov činných v trestnom konaní a sudkyne pre prípravné konanie boli dodržané zákonné ustanovenia Trestného poriadku, upravujúce lehoty zákonného zadržania a rozhodnutia o väzbe.

Pokiaľ ide o materiálne dôvody väzby obvineného, aj sťažnostný súd je toho záveru, že v súčasnom štádiu trestného stíhania existuje dostatok skutočností odôvodňujúcich podozrenie, že obvinený sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a tento má zákonné znaky vyššie citovaného zločinu.

Obvinený pri výsluchu pred súdom k obvineniu uviedol, že priviezol veci, ktoré boli nájdené v nehnuteľnosti u svedka ██████████, tieto veci zabudol vyhodiť. Na území SR nikdy

drogy nevaril a nepredával. Pred tromi mesiacmi drogy varil na území ČR. Pri výsluchu pred vyšetrovateľom využil svoje právo odmietnuť k veci vypovedať. Podozrenie z jeho trestnej činnosti vyplýva najmä z výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] (obvinený bral pervitín, poskytoval ho iným osobám, prepravoval zariadenie na výrobu pervitínu), [REDAKOVANÉ] (obvinený berie pervitín, je varič a díler) a [REDAKOVANÉ] (obvinený mu dal pervitín, uskladnil si veci na výrobu pervitínu u neho v dome), ako i z výsledkov domovej prehliadky, pri ktorej sa našli veci slúžiace na výrobu drogy. Uvedené dôkazy nateraz dostatočne odôvodňujú podozrenie, že obvinený s dopustil spáchania skutku, pre ktorý je trestné stíhaný a tento skutok má znaky vyššie uvedeného zločinu.

Prvostupňový súd akceptoval návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby z dôvodu § 71 ods. 1 písm. a) písm. b), písm. c) Trestného poriadku. V odôvodnení napadnutého uznesenia vecne správne a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol svoje úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že existuje dôvodná obava z útekového správania sa, ovplyvňovania svedkov a pokračovania v páchaní trestnej činnosti obvineným. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) písm. b), písm. c) Trestného poriadku uviedol všetky skutočnosti, ktoré sa viažu ku každému z nich a z uvedených skutočností potom vyvodil i logické závery. Sťažnostný súd sa s obsahom tejto časti odôvodnenia prvostupňového súdu stotožňuje a považuje ho za vecne správne a bez potreby jeho opakovania naň na tomto mieste odkazuje.

K jednotlivým sťažnostným námietkam obhajoby možno uviesť, že z výsluchov vyššie uvedených svedkov vyplynulo predovšetkým to, že sám obvinený je užívateľom pervitínu, tento varil a predával, resp. poskytoval tak na území SR viacerým užívateľom. Uvedené skutočnosti potom odôvodňujú obavu z útekového správania sa, ktoré zakladá dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pretože obvinený nemá žiadne trvalé väzby na území SR. Zároveň zakladajú dôvody tzv. prevetivnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a to aj v súvislosti s trestnou činnosťou, za ktorú už bol odsúdený v ČR. Keďže vyššie citovaní svedkovia sú užívateľmi drogy, ktorú dostávali aj od obvineného, možno dôvodne očakávať, že pozíciu dodávateľa drogy, na ktorej sú svedkovia závislí bude voči nim obvinený zneužívať snažiť sa tak mariť vyšetrovanie. Vo vzťahu k všetkým dôvodom väzby možno zdôrazniť, že užívanie drogy samotným obvineným môže výrazne ovplyvňovať jeho vôľovú zložku, čo má dopad aj na očakávania ohľadne jeho správania v

processe vyšetrovania trestnej činnosti. To má potom za následok, že obava zo správania sa, pre ktoré bol vzatý do väzby sa podstatne zvyšuje.

Rovnako je správny a zákonný i výrok o nenahradení jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Týmto prostriedkom nie je možné eliminovať obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti a z útekového, či kolúzneho správania sa a to ani pri uložení primeraných povinností a obmedzení podľa § 82 Trestného poriadku. Pokiaľ ani predchádzajúce odsúdenia nemali na obvineného ten účinok, že by ho odradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti, nemožno sa logicky domnievať, že by dohľad súdneho úradníka eliminoval obavu zo správania sa obvineného, pre ktoré bol vzatý do väzby, naviac za situácie, že obvinený užíva pervitín. Rozhodnutie o započítaní väzby vychádza zo skutočností, uvedených v zápisnici o zadržaní obvineného a sťažnostný súd ho považuje rovnako za vecne správne.

Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, dospel sťažnostný súd k záveru, že sťažnosť obvineného je nedôvodná a preto ju zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.“

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody (III. ÚS 14/2015).

Ústavný súd teda považuje za potrebné uviesť, že mu neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Rovnako tak pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, III. ÚS 324/2016).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

V uvedenom rozsahu ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a dospel k záveru, že namietané rozhodnutie je potrebné považovať za legitímny výsledok rozhodovacej činnosti, ktorý vykazuje všetky parametre zákonnosti a ústavnosti. Je náležité odôvodnené. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd s poukazom na jednotlivé ustanovenia Trestného poriadku dostatočne vysvetlil, z akého dôvodu bolo potrebné konštatovať, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcimi súdmi vrátane čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, ktoré mali byť napadnutým rozhodnutím krajského súdu porušené, a že by bol sťažovateľ pozbavený slobody inak ako z dôvodov, spôsobom a na čas ustanovený zákonom, teda v rozpore s citovanými článkami ústavy a dohovoru. Napadnuté uznesenie krajského súdu možno považovať za ústavne udržateľné, keďže dáva jasné, zrozumiteľné a určité odpovede na relevantné otázky týkajúce sa opodstatnenosti trvania väzby sťažovateľa.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017